

Pernille Frahm (SF):

Det Kongelige Teater har haft en omtumlet tilværelse, som flere har været heroppe og sige. Det har i alle årene været et rygternes hus, og der har været talrige forsøg på udefra at løse den gordiske knude, enten med forskellige former for sværkhud eller med forskellige former for pillearbejde. Alt fra at lukke huset over at nedlægge det i den nuværende form og til andre hovsaløsninger har været fremme. For at underbygge arbejdet med løsningen lidt bedre har man produceret scribevis af rapporter, og en sand hærsnkare af eksperter er væltet igennem teatret for at finde fejlene. Og nu bliver det oven i købet foreslået, at vi skal have flere eksperter i sving og flere rapporter.

Kulturudvalget har modtaget scribevis af henvendelser og scribevis af disse rapporter, og aviserne har fyret fyre fyreskove af på artikler om teatrets skæbne.

At et socialistisk parti som SF overhovedet beskæftiger sig med et kongeligt teater, vil måske vække undren i visse kredse. Men de, som kender til SF's kulturpolitiske profil, ved, at vi sætter det, at Danmark har en nationalscene, meget højt. Vi ønsker et teaterliv, vi kan være stolte af, og som kan være med til at komplettere det brede spektrum af kulturelle tilbud, vi ønsker.

Og hvad skal der så gøres? Ja, vi kan alle se, at teatret er bragt i en uholdbar situation, og at det kan få katastrofale følger, hvis vi ikke kan tiltrække den kvalificerede arbejdskraft, som er en forudsætning.

I SF mener vi, at der er en løsningsmodel, man ikke har ladet få en ordentlig chance. Den hedder, at man giver teatret økonomiske betingelser, der kan få tingene til at hænge sammen, og at man giver teatrets ledelse en chance for at lave og gennemføre en planlægning. Med andre ord: Teatret skal fritages for disse pludselige økonomiske overfald og garanteres arbejdsro i 3 år.

Kun på den måde kan vi give opbakning til de positive forsøg, der har været både fra ledelse og fra medarbejdere på at få Det Kongelige Teater til at blive det, vi ønsker, nemlig en spændende nationalscene, hvor det traditionelle og det eksperimenterende kan leve og vokse sammen.

Men til en sådan garanti om ro og økonomi må der knyttes nogle betingelser. Vi vil ikke be-

tingelsesløst smide med penge. Betingelserne må være, at Det Kongelige Teater opfylder sine forpligtelser med hensyn til produktion og turnévirkingsomhed, og at der skabes ordnede forhold i form af overenskomster for de ansatte.

Vi mener også, at der i dette tilbud ligger, at vi vil tage Det Kongelige Teater op til vurdering igen, når den 3-årige periode er overstået. Så vil vi se resultater. Det er jeg overbevist om at vi vil.

Vi er villige til at se på et eventuelt forslag om et nyt skuespilhus eller på nogle andre løsninger på dette problem. Men vi vil ikke i SF tage hatten af, før vi ser manden.

Med hensyn til de dagsordener, der er foreslået indtil nu, skal jeg sige, at SF støtter det forslag, der er fremsat af Socialdemokratiet.

Pia Kjærsgaard (FP):

I en tid, hvor antallet af offentligt ansatte er større end nogen sinde og der derfor er rigeligt at skære i, er det klart, at vi ikke skal have et teater liggende med et årligt underskud i en gigantisk størrelse, med 286 mio. kr. i driftsudgifter og med 70 mio. kr. i indtægter. Det er let at se, at den opgave skal fjernes fra det offentlige og overføres til privat sponsoring.

Det har faktisk været en ynke at følge, hvordan de ansatte og deres ledere har krævet flere penge fra skatteyderne i en tid, hvor besparelser er langt mere relevante.

Det Kongelige Teater lider som bekendt under et utal af overenskomster, der tilmed gør teatrets drift sårbar. Det bør ændres, før man for alvor kan forvente private sponserers virkelige interesse.

Teatret spiller for halvtomme huse, hvilket siger noget om det program, man tilbyder. De store tilskud, der hæftes på hver billet, er ikke nok til at skabe interesse. De kunstige billetpriser er altså ikke et tilstrækkeligt lokkemiddel. Det er ganske overflødigt.

For nylig åbnede salget til Pavarottikoncerten, og til trods for fuld pris – og den var høj – stod folk i lange køer for at købe billet. Der kunne Det Kongelige Teater lære noget. Det samme sker i England, hvor teaterlivet florerer glimrende uden offentlige tilskud.

Det drejer sig kort og godt om at spille ting, der er interesse for og dermed også penge i. Fremskridtspartiet så gerne den nuværende skatteyderstøtte til teatret afviklet inden for få